

Çürümeye Teslim Olmayacağız!

2

Bir mafya söylemi olan “mala çökme” ifadesinin artık koca bir düzeni eksiksiz ifade ettiği aşamadayız. Tam bir çürüme ve çöküş! Tahayyülü zor “yolsuzluk dosyaları”, devasa servetlerin, hatta servetten öte bizzat sermayenin “iktisat dışı yöntemlerle” muazzam bir hızla el değiştirdiği “yargı operasyonları” gündemden düşmüyor. Kapaşıma en tepelere, ülkenin en büyüklerinden Koç'lara kadar uzandı. “Özel mülkiyetin kutsallığı” artık sadece masal kitaplarında!.. Sermaye düzeninin her adımda kendi “kutsal ineğini” sakatlayıp kötürüm bırakması ne şaşılası bir durum değil mi!

Editör

Filistin'de “ABD Barışı”

Katillere İnat
Hakan'ı Yaşatacağız

İnan Çelik

Leninist İşçiler Zaferin Ateşini
Her Gün Yakmalıdır

Umut Çakır

Acziyetin Pişmiş Kelleleri

Korumak İstedikleri
Düzenleridir

Çürümeye Teslim Olmayacağız!

Manşet

Bir mafya söylemi olan “mala çökme” ifadesinin artık koca bir düzeni eksiksiz ifade ettiği aşamadayız.

Tam bir çürüme ve çöküş!

Tahayyülü zor “yolsuzluk dosyaları”, devasa servetlerin, hatta servetten öte bizzat sermayenin “iktisat dışı yöntemlerle” muazzam bir hızla el değiştirdiği “yargı operasyonları” gündemden düşmüyor. Kapaşıma entepelere, ülkenin en büyüklerinden Koç'lara kadar uzandı. “Özel mülkiyetin kutsallığı” artık sadece masalkitaplarında!.. Sermaye düzeninin her adımda kendi “kutsal ineğini” sakatlayıp kötürüm bırakması ne şaşılmalı bir durum değil mi!

Ama birden bire gelen bir ölüm değil bu. On yıllara, hatta yüzyıla yayılan çürüme, bir kanser gibi tümbedene yayılmış. O devasa gövde çoktan en temel yaşam belirtilerini yitirmiş. İçten içe büyük oranda ölmüş. Çürüyen, kokuşmuş bir cesetten farkı yok!

Hayır, sadece bu ülkeden bahsetmiyoruz. Kapitalist dünyanın “en nezihten” örneklerine bakın. Fazlası var, eksigi yok durumun. Ülkeler düzeyinde “mala çöküyor” güçlü olan. Doğrudan “iç ediyor” başka ülkelerin veya kendi ülkesindeki sermaye gruplarının “birikimlerini”.

Yanlış anlaşılmasın. Sermaye ilişkileri ancak ekonomi-politik kitaplarında (hadi saf demeyelim) ağırlıklı iktisadi bir içeriğe sahiptir. Gerçekte, en ideal kapitalist ülkede bile o, iktisat-dışı zor kavramı ile ifade edilen, her tür yasal ve yasadışı güç kullanımını içerir. Dahası, kapitalizm gelişim eğrisini bitirip çöküşevresine girdiğinde, iktisadi yapıdaki yozlaşma ve çürüme, siyasal ve toplumsal alanda katlanarak gösteriretkisini. Ve belirli bir aşamadan sonra bu çürüme ve yozlaşma, iktisadi yapının en kılcal damarlarına kadar yayılır. Tüm toplumu zehirleyen korkunç bir dağılışı süreci çıkar ortaya.

Mafya, “iktisadi rekabet”in her daim örtü altında gizlenen yüzünden başka bir şey değil gerçekte. Ve çürüme derinleştikçe, o yüzü gizleyen örtüler bir bir kalkıyor ortadan. En saygın kurumsal yapılar, en nadide devasa firmalar, boğazına kadar battıkları o mafya bulamacının içinde bütün çıplaklıklarıyla görünüyorlar.

“Mala çökme”nin görünür bir olgu olarak bu denli yaygınlaşması, sistemin çöküşünün derinliğinin göstergelerinden biri sadece. Böylece “çökme düzeni” ile “düzenin çökmesi” artık at başı son düzlükte koşturmaya başlıyor.

Son dönemde gözlerimizin önünde olup biten tam da bu. Tarifi zor bir çürüme, çöküş ve dağılma! Düzen, en tepedekilerin “mala çökme” yarışıyla birlikte çöküp gidiyor. Kuşkusuz kendiliğinden değil. Biz yıkmadıkça kendiliğinden yıkılıp gitmeyecekler. Yıkılmazsak, toplumun tüm diri unsurlarını da çürütüp yok edecekler.

Düzen içi bir çıkış, bir kurtuluş yolu yok. Devrim yangınıyla arınmaksızın, toplumların yeniden ayakları üzerine dikilmesi mümkün değil. Ya bu kokuşmuş düzen tüm toplumu zehirleyecek ve tüketecek, ya da toplumun diri güçleri, emekçiler, bu kesintisiz acıya bir devrimle son verecek.

Bir kez daha... Ya devrim, ya ölüm!

Filistin'de “ABD Barışı”

Editör

Mahalleye salınmış kuduz bir köpek gibi, sürekli biçimde sağa sola saldıran siyonist İsrail, Gazze'ye saldırıları yeniden başlatmak için birkaç gün zor dayandı ve saldırılarına tekrar başladı.

“Barış” gibi bir şey şeklinde ilan edildi ama aslında “barış” da değil, Trump'ın büyük bir şaşaaayla ilan ettiği. Sürüyle gerici, faşist devlet ve hükümet başkanını ayağına çağırarak, sahne şovlarını aratmayacak gösteriyle ilan ettiği “Filistin-İsrail Ateşkes Anlaşması”nın ömrü, birkaç gün zor dayandı.

Daha doğrusu, mahalleye salınmış kuduz bir köpek gibi, sürekli biçimde sağa sola saldıran siyonist İsrail, Gazze'ye saldırıları yeniden başlatmak için birkaç gün zor dayandı ve saldırılarına tekrar başladı.

Saldırıları, “ateşkes anlaşması”yla birlikte kesilmiş miydi? Gerçek durumun tam anlaşılması için şu kadarını hatırlatmakla yetinelim: Mısır'ın Şarm el Şeyh şehrinde Trump'ın şovuyla altı-yedi gün önce ilan edilen “ateşkes”, üzerinden iki gün geçmeden siyonist devlet tarafından ihlal edilmiş, Gazze ve Refah bölgeleri üzerine bombalar yağmaya başlamıştı. **O günden bugüne geçen altı-yedi gün içinde bu “ateşkes” tam 47 defa siyonist ordu tarafından ihlal edilmiş, bu saldırılarda tam 38 kişi hayatını kaybetmişti.**

Siyonist ordu sözcüsü, son olarak, Pazar akşamı (19 Ekim) akşam saatlerinde Hamas'ın ateşkes anlaşmasını ihlal ettiğini ileri sürerek, Gazze'nin birçok noktasına hava saldırıları düzenlediğini açıkladı. “Kuduz köpeğin” sahibi ABD, siyonist orduya anında arka çıktı ve Hamas'ın bir saldırı planı hazırlığı içinde olduğunu, siyonist ordunun bu yüzden saldırdığını açıkladı. Erkete, katilin etrafına zırh örmeye başlıyor.

Nasıl bir “zırh”? ABD, Hamas'ı “saldırı planı hazırlığı içinde” diye suçlarken bu gerici çeteyi gerçek sahiplerine, iplerini ellerinde tutan devlet ve hükümetlere şikayet ediyor. Kim bu devlet ve hükümetler? Başta Katar olmak üzere, Türkiye ve Mısır. **ABD, Hamas'ı dizginlemek için kime müracaat edeceğini biliyor.**

Bu üç devletin, bu devlet başkanlarının özelliği, Filistin “ateşkes”ini kotarmış olmalarıdır. “Ateşkes Anlaşması”nın imzalanmasında sahne önünde ABD-Trump olmasına karşın, gerçekte bu anlaşmayı kotaranlar, başta Türkiye-RTE olmak üzere bir ABD eyaleti durumundaki Katar ve ABD ile en sıkı işbirliği içindeki devletlerden Mısır idi.

**İki devletli çözümün “barış”
getireceği, eksiksiz bir yalan ve
aldatmacadır.**

Bu, bizim iddiamız mı? Hayır! ABD'nin en etkili gazetelerinden yani emperyalist devlet ve sermayenin sesi diyebileceğimiz WSJ (The Wall Street Journal) gazetesi durumu şöyle özetlemiş:

“Türkiye, Katar ve Mısır, Hamas’ı tüm siyasi ve diplomatik korumayı çekmekle tehdit ederek, örgütün daha önce reddettiği ateşkes anlaşmasını kabul etmesini sağladı. Haberde, Hamas liderlerine verilen ultimatoda Türkiye’nin kilit rol oynadığı ve Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın temaslarının süreci şekillendirdiği belirtildi.”

Haberde belirtildiğine göre, Hamas’ın “ABD Başkanı Donald Trump’ın barış planını reddetmesi durumunda Katar ve Türkiye’nin Hamas’ın siyasi liderliğini artık barındırmayacağı, Mısır’ın ise örgütün savaş sonrası Gazze yönetiminde rol almasına verdiği desteği sonlandıracağı” iletili. Dün Suriye’de siyonist İsrail, ABD, İngiliz emperyalistleri hesabına Esad’a karşı tutum alan Hamas’ın iplerinin kimlerin ellerinde olduğu böylece tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyordu.

“Anlaşma”dan belki de saatler sonra ABD’nin Ankara Büyükelçisi Tom Barrack’ın sosyal medya hesabından WSJ’nin haberini paylaşarak, “Teşekkürler ve tebrikler Türkiye” diye yazması boşuna değildi. Türkiye-RTE başroldeydi.

Peki, Hamas’ın hamisi, **ABD ve diğer emperyalistlerin bu sadık müttefikleri böyle bir “ateşkes anlaşması” için kendilerini neden paraladılar? Gerçekten Filistin halkını siyonist katliamlardan korumak için mi?** Büyük bir güvenle, bu soruya “alakası yok” yanıtını verebiliriz. Anlaşmaya ön gelen günler

hatırlansın... Siyonist İsrail’in Filistin halkı üzerindeki katliamı bütün hızıyla sürerken, dünya halkları, başta emperyalist devletlerin başkentleri Roma, Londra, Berlin, Paris olmak üzere dünyayı ayağa kaldırmışlardı. Filistin halkını ve devrimini desteklemek için siyonist İsrail’e ve onları destekleyen devlet ve hükümetlere karşı sokaklara akan milyonlar hükümetleri sallıyor, ayakları altındaki toprağı kaydırıyordu.

Öyle ki, **tarihinin en Amerikan ve siyonist yanlısı İtalyan hükümeti bile “SUMUD” filusunu korumak için iki savaş gemisini görevlendirmek zorunda kalmıştı.** İtalya, Yunanistan, İspanya işçi sınıfı limanlara siyonist gemileri sokmuyor, yük alma ve boşaltmalarına izin vermiyorlardı. Londra, Berlin, Sidney, Viyana gibi sayısız emperyalist metropolde milyonlarca insan sokaklara akmış, meydanları dolduruyordu. ABD’nin Savaş Bakanlığı koridorları bile siyonist katliamlara karşı atılan sloganlarla inliyordu. Kısaca, dünya halklarının vicdanı ayağa kalkmış, dev kitle gösterileri ile ayaklanma arasındaki çizgi iyiden iyiye incelmışti.

ABD ve diğer emperyalist devletlerin en sadık, en bağlı bu üç devletinin böyle harekete geçmelerinin başka nedenleri de var elbette. Yukarıda ortaya koyduğumuz neden kadar olmasa bile, bunlar da önemliydi. İlki, **bizzat siyonist ordunun kendisinin de “ateşkes”e ihtiyacı vardı.** Uzun savaş içinde yıpranmış, dağılmış birliklerini soluklandırmak, dinlendirmek, saflarını yeniden düzenlemek, takviye etmek gibi ihtiyaçlar gelip kapiya dayanmıştı. Fakat siyonist çete,

geriye çekilmek anlamına gelebilecek bu “mola” arasını durup dururken yapamazdı. Aracılara ihtiyaç vardı.

İkincisi, **“Barış getiren adam” diye propaganda yapan, ama kendi ülkesinde bile iç savaşın kıyısında gezinen Trump’ın hem bu imajını güçlendirmek hem de, aynı zamanda, Amerikan emekçilerini, siyonist katliama karşı çıkan milyonları geri evlerine çekebilmek için böyle, bir “ateşkese” ihtiyacı vardı.**

Emperyalist “barış” ya da “ateşkes” işte böyledir. Haliyle, böyle bir ateşkes ya da “barış” her zaman yeni ve daha şiddetli bir savaşın tohumlarını içinde taşır. Şarm el Şeyh’te yapılan “ateşkes” anlaşması işte böyle bir emperyalist anlaşma olduğunu, yeni ve daha şiddetli savaşın tohumlarını taşıdığını, “anlaşma”nın mürekkebi kurumadan ortaya koydu.

Filistin topraklarında demokratik, kalıcı, halkların eşitliğine ve özgür iradesine dayalı barışın tek yolu, siyonist çete devletinin yıkılarak Filistin Arap halkı ile Yahudi halkın gönüllü birliğine dayalı, hem siyonistlerden hem de dinci gerici İslamcılardan arınmış birleşik bir Filistin devletinin kurulmasıdır. İki devletli çözümün “barış” getireceği, eksiksiz bir yalan ve aldatmacadır. Aksine bu çözüm, Ortadoğu’da, Filistin topraklarında savaşın kurumlaşmasından başka hiçbir sonuca yol açmaz.

Demokratik barışın, savaşı sona erdirmenin tek yolu, Filistin topraklarında yaşayan bütün halkların eşit, özgür ve demokratik birliğine dayalı birleşik, demokratik bir Filistin devletidir.

Katillere İnat Hakan'ı Yaşatacağız

Esenyurt'ta sokak ortasında dövülerek katledilen gazeteci ve doğa savunucusu Hakan Tosun'u sonsuzluğa uğurlamak üzere Nurtepe'de gazeteciler, doğa savunucuları başta olmak üzere binlerce kişi yürüyüş yaparak "Hakan Tosun'u mücadelemizde yaşatacağız" dedi.

Tosun için 16 Ekim perşembe günü Nurtepe Metro durağı önünden Nurtepe Cemevi'ne yapılan yürüyüşe ailesi, meslektaşları, haberlerini yaptığı yaşam savunucuları, sevenleri, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri katıldı. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda Hakan Tosun'un katledildiği ve bu katliamın üstünün örtülmeye çalışıldığı belirtildi.

Nurtepe Metro Meydanı'ndan yapılan yürüyüşle gelinen Cemevi'nin salonu, bahçesi ve çevresi Hakan Tosun'u sonsuzluğa uğurlamak isteyenlerle doldu. Tosun'u son yolculuğuna uğurlayanlar Nurtepe Cemevi'nin bahçesine sığmadı.

Cemevinde yapılan törende kardeşi Öznur Tosun'un yanı sıra yaşam savunucuları, gazeteciler, avukatlar, Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm Elvan ve Metin Göktepe'nin kardeşi Meriem Göktepe ve mücadelede yer almış çok sayıda kişi söz aldı.

Hakan Tosun'un ablası Öznur Tosun: "Biz onunla gurur duyuyoruz, onur duyuyoruz. O çünkü her zaman vicdan, merhamet, her canlı için şefkat gösteren bir insandı. Biz onun hesabını, adaletini bu dünyada soracağız. Ama sadece bunu yapanlar, bunun vebalini öbür dünyada verebilecekler mi? Böyle bir insanı katletmenin hesabını verebilecekler mi? Burada verecekler. Bundan şüphem yok."

Gazeteci Eylül Deniz Yaşar: Bunlar Hakan Tosun'un kameraları. Bizler bugün iki kamerayla geldik. Meslektaşları burada. Tüm kanallardan, tüm farklı yapılardan gazeteciler burada. 'Basın susturuldu' dediniz. Basını susturmak istediniz. Hakan'ı, Metin'i, Hrant'ı, Musa Anter'i öldürerek 'Basını susturacağız' diyenler çok yanılıyorlar. Bugün bakın karşımda duran tüm meslektaşlarımla, biz buradayız, ellerimizde kameralarımız.

Karıncalar Ekoloji Ağ'ından Aslı Kahraman Eren: Hakan Tosun İkizdere'deydi. Başın sağ olsun İkizdere, Eşkencidere Vadisi. Hakan Tosun Akbelen'di. Başın sağ olsun Akbelen Ormanları. Hakan Tosun Kaz Dağları'dı. Başın sağ olsun Kaz Dağları Ormanları içindeki yaban hayatı. Hakan Tosun Amasya Çambükü'dü. Başın sağ olsun Bamyı Tarlaları, Kadınların Feryatları. Hakan Tosun Hatay, Samandağ'dı. Ciğeri yanan, öfkeyle ve büyük bir vicdanla Hatay halkının daima yanında duran, depremin ilk gününden itibaren aylarca o acılı insanlarla yerlerde yatan, o soğukta 6 Şubat'ta, aylarca sokaklarda kalan, o acıyı onlarla hissetmek istiyorum deyip, hem mesleğini icra eden ama aynı zamanda yaşamı savunan ve onlarla yan yana duran, o güzel insan Hatay'ında, Samandağ'ında ve tüm deprem bölgelerinin de sesi olmuştur. Başın sağ olsun 6 Şubat. Başın sağ olsun Türkiye. Başın sağ olsun kediler, köpekler, kuşlar, kurtlar. Başın sağ olsun küçük çocuk. Başın sağ olsun derenin feryadı. Başımız sağ olsun Türkiye.

Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel: Dostları, arkadaşları, yoldaşları, ailesi, tüm

sevenleri burada ve buradaki birliğimiz, buradaki çoğunluk ve buranın niteliği aslında Hakan'ın kim olduğunu gösteriyor. Hakan bu sistemle, parayla, kapitalizmle, doğayı ve insanı yıkan hiçbir değerle bütünleşemeyen, onunla barışmayan, onunla her koşulda kavga etmeye çalışan, gücü neye yetiyorsa onu yapan, kimin ihtiyacı varsa onun yanında olan bir dostumuz, arkadaşımızdı. Aynı zamanda benim aile dostumdu."

"Hakan Tosun Ölümsüzdür"

Nurtepe Cemevi'nde düzenlenen törenin ardından Hakan Tosun'un naaşı Ayazağa Mezarlığı'na götürüldü. Tosun'un tabutunu meslektaşları ve doğa savunucuları taşıyarak kabre yerleştirdi. Mezarına zeytin ağacı ve çiçekler dikildi. Doğadan toplanan çiçeklerle donatıldı. Hakan Tosun şahsında yaşam ve hak mücadelesinde yaşamını yitiren gazeteciler ve doğa savunucuları için saygı duruşunda bulunuldu.

Katledildiği Yerde Karanfillerle Anıldı

Cenazeden birkaç gün sonra, 18 Ekim cumartesi günü Hakan Tosun'u anmak için gazeteciler, doğa savunucuları ve demokratik kitle örgütleri; ellerinde karanfillerle Güzelyurt Metrobüs Durağı'nda buluşarak Tosun'un katledildiği yer olan Mehmet Akif Ersoy mahallesine sessiz bir yürüyüş gerçekleştirdi ve katledildiği yere karanfiller bıraktı. Aynı noktaya dövizler ve Hakan'ın silueti olan bir tablo da konuldu.

"Hakan Tosun'a Ne Oldu" yazılı pankart açılarak yapılan basın açıklamasında "İktidar eliyle meşrulaştırılan bu düzen; ormanları, dereleri, kentleri ve insan yaşamını sermayenin hizmetine sunarken, gerçeği savunanları da hedefe yerleştiriyor" denildi.

"Hakan Tosun, bu düzene ve yerleştirilmeye çalışılan sessizliğe ve kabule karşı duranlardandı. Kamerasını ve kalemini, doğayı, emeği ve insan onurunu savunmanın bir aracı olarak gördü" denilen açıklamada "O, yaşamı boyunca 'yaşanabilir bir dünya' fikrinin tanığı değil, tanımlayıcısı" olduğu söylendi.

Hakan Tosun'un yaşamının elinden alındığı vurgulanan açıklamada "Onun direnci, sözü ve mirası bizde yaşamaya devam ediyor. Adalet sağlanıncaya, hakikat ortaya çıkıncaya kadar kararlılıkla soracak ve dayanışmayla, cesaretle, hep birlikte sormaya devam edeceğiz: 'Hakan Tosun'a ne oldu?'" denilerek açıklama sonlandırıldı.

Bu Savaş Topluma Karşıdır

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Eş Genel Başkanı **Hatice Deniz Aktaş**, Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM) Genel Meclis üyesi ve Etkin Haber Ajansı (ETHA) emekçisi **Ebru Yiğit** ve sosyalistler **Mert Unay** ile **Nurcan Güllübudak**'ın yargılandığı davada mahkemenin verdiği ağır hapis cezalarına ve Aktaş ile Yiğit'in tutuklanmasına ilişkin Beyoğlu'nda bulunan Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenlendi.

Basın toplantısına Mücadele Birliği'nin de aralarında olduğu birçok devrimci kurum ve çeşitli demokratik kitle örgütleri katıldı.

3 yıllık bir operasyon ve yargılama süreciyle karşı karşıya olduklarını söyleyen ESP Genel Başkanı Murat Çepni, Gazi Mahallesi'nde Deniz Aktaş ve yoldaşlarının bir parti dostunun evini ziyaret ettiği esnada bir

operasyon gerçekleştirildiğini ve polis bir kumpas örgütlediğini anlattı.

14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin de kurduğu hükümle kumpasa son noktayı koyduğunu belirten Çepni, "Mahkemelerin sermaye devletinin aparatı olduğunu yeni öğrenmiyoruz elbette ama buna alışmadığımızın ve mücadele edeceğimizin altını çiziyoruz" dedi.

İtirafçılığın, devletin saldırı konseptinin bir parçası olarak son dönemde giderek yaygınlaştırıldığını ifade eden Çepni, konuşmasını "Bu saldırılar karşısında onurlu, özgür yaşamı büyötmeye devam edeceğiz" diyerek sürdürdü.

Çepni'den sonra açıklamaya katılan kurum temsilcileri de söz aldılar.

Bu saldırıların sadece tutuklananlara dönük değil, genel mücadeleye dönük olduğunu belirttiler.

Mücadele Birliği Platformu adına söz alan Muhammed Hizmetçi, "Bütün bir topluma gözdağı vererek, tutsak ederek yükselen mücadelenin önüne ket vurmaya çalışılıyor. Bütün bir topluma karşı savaş yürütülüyor" dedi. 19 Mart'taki halk ayaklanması na dikkat çeken Hizmetçi, "Böyle bir dönemde emeğin iktidarını kurmak, zindanları yıkmak için birleşmeliyiz. Bu talepleri örgütleyecek güçlü siyasal birliklere ihtiyaç var. Bu boşluğu doldurabiliriz. Bu boşluğu doldurmak zindanlardaki arkadaşlarımıza boynumuzun borcudur" diye konuştu.

İnfaz Yakmalara Son, Tutsaklara Özgürlük

Özgürlük için Hukukçular Derneği (ÖHD) İstanbul Şubesi ve Marmara Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Yardımlaşma Derneği (TUHAY-DER), Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevindeki infaz yakmalara karşı 19 Ekim pazar günü cezaevi önüne yürüyüşlü bir eylem düzenledi.

Sloganlarla Bakırköy Cezaevi önüne gelen tutsak yakınları burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamayı okuyan avukat Elif Taşdöğen, Türkiye cezaevlerinde devrimci tutsakların sürekli hak ihlalleri yaşadığını söyledi. "Söz konusu ihlaller işkence ve kötü muamele, keyfi disiplin cezaları, tutsakların ailelerinden uzak cezaevlerine sürgün edilmesi, tahliyesi yaklaşan tutsakların soyut gerekçelerle infazlarının uzatılması, iletişim ve sosyal hakların engellenmesi, sağlık hizmetleri-

ne erişimin kısıtlanması ve özellikle ağır hasta tutsakların tedavisiz bırakılarak ölüme terk edilmesi, artık istisnai uygulamalar olmaktan çıkmış; hapishanelerin genel politikaları haline gelmiştir" diyen Taşdöğen, çıplak arama, işkence, kelepçeli muayene gibi onur kırıcı uygulamaların da artarak sürdüğünü belirtti.

Açıklamada ayrıca koşullu salıverilme tarihleri yaklaşan ve özellikle son dönemlerde yargı paketleri düzenlemeleriyle eşitlik ilkesine aykırı olarak uygulanan infaz rejimlerinin bir parçası olarak tutsakların tahliyelerinin, hapishanelerdeki personellerden oluşan ve hiçbir hukuki formasyonları olmayan idare ve gözlem kurullarının verdiği kararlarla engellendiği vurgulandı.

"Bağımsız koğuş, pişmanlık gibi dayatmalar, tutsağın su/elektrik tasarrufu yapmadığı, daha önce disiplin cezası aldığı, hapishane kütüphanesinden yeterli sayıda kitap okumadığı, göndermek istediği mektuplar hakkında sakıncalı mektup kararı verildiği, infaz koruma memurlarına kolaylık sağlamadığı, personelle mesafeli olduğu, siyasi tutsaklara kurs imkanları sağlanmamasına rağmen kursa katılmadığı gibi gerekçeler idare ve gözlem kurulunun tahliye engelleme kararlarında çok sık karşılaşılan gerekçelerdendir" diyen Taşdöğen, infaz politikalarının kuralı ve keyfi bir şekilde uygulandığını söyledi.

Hali hazırda Bakırköy Cezaevinde bulunan ve koşullu salıverilme tarihi gelmiş 10 siyasi tutsaktan 8'inin tahliyesi idare ve Gözlem Kurulu Kararları 2 siyasi tutsağın ise üç ve daha fazla hücre cezasının bulunması gerekçesiyle engellendi. Yine henüz koşullu salıverilme tarihi gelmeyen 6 tutsağın da infazı tamamen hukuka aykırı hücre cezaları ile yakıldı. Bakırköy Cezaevinde bulunan siyasi tutsaklardan yarısından fazlasının tahliyesi hapishanesi idaresi tarafından hukuksuz şekilde engelleniyor, bu durum da Bakırköy Cezaevindeki tahliye engellemelerini oransal anlamda Marmara Cezaevlerinin en yüksek oranı yapıyor.

Suçlu Çarpık Sistemin Sahipleridir

İstanbul'da Okmeydanı Ağız ve Diş Sağlığı Hastanesi'nde 16 Ekim günü 3 sağlık emekçisinin bir hasta yakınının iki kez saldırısına uğraması 20 Ekim'de hastane bahçesinde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Şişli Şubesi, İstanbul Diş Hekimleri Odası, Hekim Birliği Sendikası tarafından "Yaşamak Yaşatmak İstiyoruz Şiddet Varsa Biz Yokuz Beyaz Kod 1111" yazılı pankartın açıldığı açıklamada basın metnini Ses İşyeri Temsilcisi Dt. Hatice İşil Hatipoğlu okudu.

16 Ekim Perşembe günü mesai dışı görevi esnasında ve çıkışında, sağlık emekçilerinin şiddetin hedefi olduğunu, bir hasta yakını tarafından Dt. Arif Özkan, Dt. Bilal Ataş ve Dt.

Aras Berat Tüz'e hem klinik odasında hem de hastane önünde saldırı girişiminde bulunduğunu aktaran Hatipoğlu, "Hasta yakını tek seferle yetinmeyip, hastaneden çıkarılmasına rağmen bu sefer yanına başka kişileri de katarak adeta organize bir linç girişiminde bulunmuştur" dedi.

Bu saldırının münferit olmadığını belirten Hatipoğlu, yaşananların, yıllardır sürdürülen yanlış sağlık politikalarının, sağlık sistemini ticarileştiren anlayışın ve şiddeti meşurlaştıran dilin doğrudan bir sonucu olduğunu vurgulayarak "Sağlıkta şiddetin sorumlusu, her gün bizleri 'hizmet eden değil, hesap veren' konumuna iten bu sistemin sahipleridir" dedi.

Sağlık sektörünün şiddetin hedefi haline geldiğini, yetersiz ve eksik

personel, düşük kaliteli malzemeler ve artan performans baskısıyla, emeklerinin değersizleştirildiğini, Sağlık sistemindeki sorunlara duyulan öfkenin sağlık emekçilerine yöneldiğini söyleyen Hatipoğlu, çalışma koşullarının her gün daha da ağırlaştığını belirtti.

Sağlıkta şiddetin kader değil, bu politikaların ürünü olduğunu belirten Hatipoğlu "Artık yeter! SES olarak bu saldırıları ne bugün ne de yarın kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz! Hiçbir sağlık emekçisi, can güvenliği endişesi ile çalışmak zorunda değildir" diye konuştu.

Hatipoğlu taleplerini ise şöyle sıraladı;

Sağlıkta Şiddet Yasası, caydırıcı ve etkin biçimde derhal uygulanmalıdır.

Şiddeti körükleyen, kâr odaklı "ne kadar çok hasta, o kadar çok müşteri" anlayışına son verilmelidir.

MHRS randevu sayıları düşürülmeli, sağlık hizmeti nitelikli, insana yakışır ve güvenli biçimde sunulmalıdır.

Herkes için ücretsiz, ulaşılabilir, anadilinde ve nitelikli sağlık hizmeti sağlanmalıdır.

Sağlık emekçilerinin emeği değersizleştirilemez, güvenliği görmezden gelinemez.

"Artık Tahammülümüz Yok"

Şırnak'ın Cizre ilçesinde 43 öğrenciye cinsel tacizde bulunan müdür yardımcısı Burak Ercan'a verilen hapis cezasının bozulmasına karşı açlık grevi başlatan Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim Sen) Şırnak Şube Yürütme Kurulu üyesi Mesut Aslan, cezasızlığa karşı açlık grevine başladı.

Açlık grevinin 8'inci gününde Eğitim-Sen Şırnak Şube yönetimi basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada konuşan Eğitim Sen Şırnak Şube Eşbaşkanı Adnan Şenbayram Mesut Aslan'ın açlık grevine son verdiğini, eylemin adalet nöbeti olarak devam edeceğini söyledi.

Şenbayram "Bizler, yaşamı savunan ve çocukların haklarını mücadelemizin merkezine koyan bir örgüt olarak açlık grevini bir son çare olarak değerlendirmekteyiz. Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri, çocuk hakları savunucuları ve Mesut Aslan ile yapılan kapsamlı değerlendirmeler sonucunda; arka-

daşımızın yürütmekte olduğu açlık grevine son verilmiş, bu mücadele, siyasi partiler ve halkın ortak önerileriyle adalet nöbetine dönüştürülmüştür. Bu karar bir geri adım değil; tam aksine, daha güçlü, daha etkili ve toplumun her kesimini kapsayan bir mücadelenin başlangıcıdır." dedi.

20 Kasım 2025 tarihine kadar adalet nöbetleri, kitlesel

yürüyüşler ve etkinlikler düzenleyeceklerini söyleyen Şenbayram "Tek bir çocuğun bile hayatının karartılmasına, istismarcıları ve koruyucularını aklayan zihniyete artık tahammülümüz kalmamıştır. Tüm halkımızı; Adalet talebiyle, çocuklarımızın güvenliği ve geleceği için yan yana durmaya, mücadelemize destek olmaya ve bu davanın kararlı takipçileri olmaya çağırıyoruz." diyerek açıklamayı sonlandırdı.

Leninist İşçiler Zaferin Ateşini Her Gün Yakmalıdır

İnan Çelik

Sermaye sınıfı işçi sınıfına ve emekçilere yönelik hiçbir saldırı planını öyle gelişigüzel önümüze çıkarmaz. O, siyasal iktidar eliyle gerçekleştireceği saldırıları bir kazanım, krizden çıkış yolu, işçilere nefes aldıracak bir alternatif, ortadaki pastadan herkesin daha çok faydalanması gibi yalanlara bulayarak piyasaya sürer. Orta Vadeli Planda da (OVP) işçi sınıfının karşılaştığı saldırı böylesi bir planının parçası. **OVP, uzun yıllar içinde, bir çok bedelle kazanılmış haklara yönelen saldırıları gasp etme, işçi sınıfına diz çöktürme ve teslim alma sürecinin bir parçası.** “Güvençeli esneklik” uydurmasıyla, daha az çalışarak daha fazla kazanma, kendine zaman yaratma, gençliğe yeni iş alanları açma gibi yalanların sosuna bulanmış olarak kuralsız ve güvence-siz çalışmayı nasıl kural haline getirmek istediklerini görüyoruz.

Son günlerde karşımıza çıkardıkları bir diğer saldırı zorunlu eğitimi on iki yıldan sekiz yıla düşürme planını toplum yararına bir proje olarak sunma çabası... Arkasında korkunç bir gerçek saklanıyor; iş cinayetleri tablosunda artık daha sık rastladığımız çocuk işçilerin yaşının daha da düşürülmesi. Şu anda MESEM’de uygulanan ve 1,5 milyon çocuk işçiyi kapsayan, çiraklık eğitim ve meslek liselerindeki işçilik yaşını on beş yaş sınırından, meslek ortaokulları projesiyle on yaşa çekme peşindeler. He-deflerini yine süslü laflarla, makbul

vatandaş, ahilik ocağının diriltilmesi gibi söylemlerle gizliyorlar.

Genel seçimlerden önce her şehirde on binlerle eylem alanlarını dolduran EYT’lilerden oy almak için alelacele yasa çıkarıldı. Bugünlerde EYT’liler yaşanan krizlerin, bütçe açığının, düşük ücretlerin nedeni olarak gösterilerek diğer emeklilerle karşı karşıya getirilmek isteniyor. Neyse ki bu sahte hesapları ortaya koyan işçi sınıfından yana ekonomistler ve yazarlar var.

Aziz Çelik yazısında ispatlıyor ki

SOSYAL GÜVENLİK KURUMU'NA YAPILAN BÜTÇE TRANSFERLERİ (2014-2024)

Yıl	Toplam SGK transferlerinin bütçeye oranı (%)	Emekli sayısı artışı (2014=100)
2014	17,2	100
2015	15,8	104
2016	18,3	108
2017	19,5	111
2018	17,9	115
2019	19,7	119
2020	20,4	121
2021	15,8	125
2022	13,3	128
2023	13,3	147
2024	13,3	153

kesinleşen bütçe verilerine göre EYT düzenlemesi bütçeye ek yük getirmemiş! EYT nedeniyle bütçeden SGK’ya yapılan transferler oransal olarak artmamış, üstelik azalmış! Kısaca

gerçekleri çarpıtmış, emekçileri kandırmışlar. (Bütçeden SGK’ya ayrılan payların son 10 yıllık değişimi: Kaynak: Cumhurbaşkanlığı SBB 2026 Yılı Bütçe Gerekçesi tablosu.)

Bu tabloda yer alan oranlar yalnızca emekliye verilen ücretler değil. Yarıya yakını sermayeye verilen teşvikler ve GSS primleri de bu hesabın içinde. 2017 yılında bütçenin yüzde 19,5’i ayrılırken on yılda emekli sayısı yüzde ellinin üzerinde artmasına rağmen bütçeden ayrılan pay yüzde 13,3’e düşüyor. İkiyüzlülük ve yalan sermayenin gizlenemez karakteridir. Onların pembe tablolarla karşımıza çıktıkları her tabloya işçi sınıfından yana dikkatlice bakmak ve özdeki çirkinliği ortaya koymak sınıfın aydınınının görevidir. Birçok aydın bu sorumlulukla çalışıyor. Düzenli olarak sistemin ikiyüzlülüğünü burjuvazinin verileriyle teşhir ediyorlar. Yaşanan sefaletin görünür kılmak için herhangi bir veriye ihtiyaç duymadığını düşünebilirsiniz ama derdimiz emekçilerde rıza üretilen durumlarda saklananları ortaya çıkarmak. Amacımız her gün sertleşerek süren bu savaşta Leninist işçilerin cephaneliğinde bulunan alet ve edevatın, araç ve gereçlerin çeşitliliğine dikkat çekmek.

Gazetemizde çıkan yazıları düzenli okuyan her kişi ülkemizin ve dünyanın içinde bulunduğu süreci rahatlıkla görüyordur. Tüm yazarlarımız düşmanın nasıl sefil bir halde olduğunu, tüm cephelerde süren sa-

Onların pembe tablolarla karşımıza çıktıkları her tabloya işçi sınıfından yana dikkatlice bakmak ve özdeki çirkinliği ortaya koymak sınıfın aydınınının görevidir.

vaşlarda yaşadığı kuşatmayı olanca çıplaklığı ile ortaya koyuyor. Sınıf için çalışan aydınlar da yukarıda olduğu gibi bizlere ikna edici malzemeler sunuyor. İşimiz, önümüze konulan bu verileri işlemek! Düzenli, ısrarlı ve kesintisiz bir çalışma temposuna kavuşmak. Leninist işçiler, işçi ve emekçi çocuklarının yıllardır okula aç gittiği, birçok çocuğun okullarda bayıldığı, çocuklarımızın fabrikalara sürüldüğü ve çalışırken öldüğü bu dönemde genel propaganda çalışmasının yetmeyeceğini anlamak zorunda. Yaşama müdahale etmek yalnızca nihai hedefi ortaya koymak değil ona ulaşmak için pratik çabanın içinde olmayı gerektiriyor. İşçileri, güvencesizleri ve işsizleri birleştirecek, yan yana gelmelerini sağlayacak pratikler ortaya çıkarmayı gerektiriyor. Leninist işçiler barikat başındaki militan tutumlarıyla okulunda açlıktan bayılan çocuğun, işyerinde aşağılanan işçinin, şiddete uğrayan kadının yanında olmalıdır.

Birleşik mücadelenin ortaya çıkaracağı o büyük hareket durgun gökte çakan bir şimşek gibi kendiliğinden karşımıza çıkmaz. Zafer aşının pişmesi için ateşin her gün yanmasına ihtiyaç vardır. Günlük ufak işleri yapmadan, onla-

rı büyük işin bir parçası olduğunu görmeden Leninist işçi olunmaz. Leninist işçiler her grev çadırının hem ziyaretçisi, hem eylemcisi hem de örgütçüsü olmalıdır. Brecht'in dediği gibi;

Kitapların her sayfasında bir zafer yazılı.

Ama pişiren kimler zafer aşını?

Zaferin aşını pişirenler ancak onun sofrasına otururlar. İşçi sınıfının iktidarını istemek yetmez, onu bugünden hazırlamak Leninist işçilerin her gün karşılarında duran görevleridir.

Leninist işçiler, işçi ve emekçi çocuklarının yıllardır okula aç gittiği, birçok çocuğun okullarda bayıldığı, çocuklarımızın fabrikalara sürüldüğü ve çalışırken öldüğü bu dönemde genel propaganda çalışmasının yetmeyeceğini anlamak zorunda.

Petrol-İş üyesi TPI işçileri grevlerinin 157. günü, 17 Ekim'de Ankara'da gasp edilen hakları için buluştu.

TPI işçileri Amerikan sermayesinin düşük ücret dayatmasına karşı hakları için 13 Mayıs günü greve çıkmışlardı. Yıllardır kimyasal içinde astım, bel fıtığı gibi hastalıklar yaşayan işçiler sefalet ücretlerine karşı kararlı bir mücadele verdiler.

TPI sermayesi işçilerin haklı ve meşru taleplerini karşılamak yerine iflas, şirket devri vb. oyunlarla işçilerin kazanılmış haklarını gasp etmek istiyor. İşçilerin haklı olarak dolandırıcılık diye tanımladığı süreçte, Dubai menşeli XCS şirketine hisse devri yapıldı ve TPI'da 2300 işçinin toplu işten çıkarılacağı SGK'ya bildirildi. Grevdeki işçinin işten çıkartılamayacağı yasalarda açıkça yazmasına rağmen, Amerikan tekeli mevcut yasaları dahi hiçe sayarak emek hırsızlığına soyun-

du. Binlerce işçinin kıdem tazminatları da dahil hakları ödenmemiş durumda. Bakanlıklar ise bu süreçte Amerikan kapitalistinin işçi düşmanı adımlarını onayladı.

İşçiler üyesi oldukları Petrol-İş Sendikası'nın bu süreç boyunca "ilgilileniyoruz", "müzakereler yürütüyor" söylemleriyle süreci geçiştirme çabalarına karşı tepkilerini ortaya koydu. Sasalı fabrikası önünde 15 Ekim Çarşamba günü gerçekleşen toplantıda sendika yöneticilerinin tutumlarını, oyalama çabalarını protesto ederek Ankara eylemi kararı aldırdı.

TPI işçileri 17 Ekim'de otobüslerle Ankara'ya gelerek bakanlık ÇSGB ile görüşen işçiler Çalışma, Ticaret, Enerji ve Sanayi Bakanlıklarının bir araya gelerek konuya dair girişimlerde bulunulacağı sözünü aldıklarını belirtti.

Ankara eyleminin mücadelede yeni bir başlangıç olduğunu söyleyen

TPI İşçileri Haklarını İstiyor

işçi, "çalışmadık kapı, zaptedilmedik alan bırakmayacağız" dedi. TPI işçisinin kararlılığını 6 Temmuz 2022'de ve grev sürecinde gösterdiğini vurguladı.

TPI işçileri 21 Ekim Salı günü ise soğuk ve sağanak yağışa rağmen sloganlarla Çiğli OSB'de bulunan SGK Çiğli Sosyal Güvenlik Merkezi'ne yürüdü.

SGM önüne üzerinde "Anayasa" ve "İş Kanunu" yazılı siyah tabut bırakarak yaşadıkları hak gaspları ve hukuksuzluğu protesto etti.

Eylemde konuşan Petrol-İş İzmir şube başkanı Cem Turan TPU işçilerinin yaşadığı süreci özetleyerek haklarının gasp edildiğini, yaşanan bu hukuksuzluğu ifade etmek için Çiğli OSB'de bulunan SGM önüne tabut bıraktıklarını belirtti.

Turan "TPI işçisi Sasalı ve Mene-men'de gasp edilen haklarını alıncaya kadar OSB'deki patronlara huzur yok. Bu yaşananlar gösteriyor ki, artık her fabrika kapıya kilit vuruyorum diyebilir. Bu yüzden tüm işçilerin TPI işçilerine desteğini bekliyoruz" dedi.

Acziyetin Pişmiş Kelleleri

Umut Çakır

Sandıklardan zafer çıkarıp Üsküdar'ı geçmenin anahtarı haline gelen ve yıllardır uygulanan onlarca çeşit yöntem görmezden gelinse de, gayet iyi bilinir.

-I-

İleride bir gün dünya devrimler tarihine yeni sayfalar eklendiğinde, Trump gibi ağzında bakla ıslanmayan bir kibir fıçısının varlığı, dünya ve bu toprakların devrimi için bir şans olarak anılacaktır. Her adımı ve her sözüyle, efendilik tasladığı emperyalist dünyayı kendi nefes aldığı karanlık çukura çeken bu zat, hiçleşerek ve hiçleşmek için sıraya girip elini sıkın her politik şahsiyeti aynı kaderle başa bırakıyor.

Dinci şefinin son Beyaz Saray gezisi, her açıdan oldukça içten, dürüst ve hakikiydi; burjuva dünyanın çürümüşlüğüne sergiliyordu. Bu gösteriyi hafif bir mide bulantısı ve göbük çatlatan kahkahalar olmadan izlemek olanaksızdı. Kendisi gibi kibir fıçısı zatlarla dolu Trump çevresinin nadide incisi büyükelçi Tom Barack, baklayı ağzından ilk çıkaran oldu. RTE ziyaretini, varolan sorunları müzakere etmek için değil ama sadece ona bir meşruiyet kazandırmak için tasarlandığını, bir dana dışkısı gibi ortaya bırakıverdi. Bu sözler, davanın bir diğer nadide incisi Dışişleri Bakanı Rubio'nun, RTE'yi kastederek, "Beş dakika görüşebilmek için sıraya giriyorlar" lafıyla birlikte dayanılması güç bir koku yaydığından olsa gerek, Barack, sıvalı malzemenin üstüne tüy dikercesine "meşruiyet" lafına açıklık getirmeye çalıştı. Yanlış anlaşıldığını söyledi, asıl kastettiği, RTE'nin Trump huzuruna kabul edilmeyi hak eden bir kişi olduğuymuş. Böyle bir "düzeltme", düşman başına bir ahmaklığın eseri değilse eğer, ancak ve ancak, ilk skandal örtmek için daha büyük bir skandal çıkarma taktiği olabilir.

Kibirleri sadece ahmaklıklarıyla yarışabilen bu tayfanın dünya kameraları önünde elini sıkabilmek için sıraya girenlerin hali, apayrı bir eğlence konusuydu. Trump, karşısında el pençe divan dizili takım elbiselilere "Çok zekisiniz, çok da yakışıklı, böyleleri Hollywood'da bile yoktur" yağını çektiğinde, kameralara takılan sıra sıra suratlar için "pişmiş kelle" sıfatı hafif kalırdı. Üstelik Trump, daha biraz önce, dünya kameraları önünde, asıl büyük bombayı patlatmışken, o sırtmalar bambaşka anlama bürünüyordu. **Ne demişti Trump? Dinci faşizmin temsilcisini eliyle göstererek; "O, hileli seçimleri iyi bilir".**

Burjuvazinin yüzyıllar içinde katı disiplinli bir çabıyla kurduğu diplomasını o sahte saygınlığı bir çırpıda tüm kabuklarından soyunuverdiği akıllara seza bu sahneleri bir kenara bırakalım, ama bir dana pisliliği gibi ortalıkta duran bu sözlerin anlamına odaklanalım. Ne de olsa bu sözler, bizdeki başka bir çeşit, kibir değil acziyetin doğurduğu bir budalalığın, parlamentarizm takıntısının kolunu kanadını kesecek cinstendi.

"Meşruiyetini sandıktan çıkarmak zorunda kalan AKP" veya "Bir zamanlar toplumsal rıza üretebilen ama şimdi üretemeyen iktidar"... Yakın zamana dek parlamenter ahmaklığın alameti farikası sayılacak böyle lafları bolca duyardık, halen duyarız. Aynı kafa, bir ayaklanmanın ortasındaki kitlelere dinci iktidarı "sandığı göstermelik hale getirme çabası" ile şikayet etmeyi sürdürür. Ama işte, böyle ahmaklıklar, ağzında bakla ıslanmayan kibir fıçısı emperyalist efendilerin, birbiriyle bağlantılı iki lafıyla yıkılır: Hileli seçim ve meşruiyet.

Bağlantı açık, altı yaşında bir çocuk için bile. Ama biz yine de ifade edelim. Az çok demokratik bir seçim söz konusu olsa, herkes bilir ki, Filistin kasabı Netanyahu'nun tek koruyucusu Trump'ın elini sıkamak, kimseye "meşruiyet" kazandırmaz, aksine dinci taban o eli sıkana tepki gösterir. Öyleyse, Trump'ın, oval ofisinde altın tepsiyle sunulan meşruiyet bir başka yerde, "hileli seçim" uzmanlığında.

Sandıklardan zafer çıkarıp Üsküdar'ı geçmenin anahtarı haline gelen ve yıllardır uygulanan onlarca çeşit yöntem görmezden gelinse de, gayet iyi bilinir. Şimdi sadece birkaç tanesini saymakla yetinelim: Bizzat İçişleri Bakanlığınca hazırlanan ve mahalle muhtarlarının dahi denetleyemediği seçmen listeleri; bu listelerle şişirilmiş sandıklardan çıkan sonuçlara seçim kurullarının onay vermesi; devlet bürokrasisindeki yüzbinlerce memurun görev kağıdı ile sandık sandık gezmeleri... vs, vs. Yine de, tüm bu "küçük çakallıklar" bir seçimi kazanmanın garantisini vermez. Hele ki iktidar partisinin oyları fena halde düşmüşse, küçük çakallık yoluyla şişirilen sandıktan zafer çıkarmak giderek zorlaşır. O zaman devreye "büyük çakallık" girer; oyların dijital ortamda işlenmesini sağlayan Seçsis denilen yazılım. Öncekiler bir yana, 2023 meclis ve cumhurbaşkanlığı seçiminde MHP'nin ve tavşan atlet Sinan Oğan'ın ilk açıdan sandıktan son kapanan sandığa kadar aldıkları oy oranının neredeyse binde bir incelleme bile hiç değişmemesi, yazılımdaki algoritmanın nasıl işlediğinin en açık örneğiydi. Fakat, 2024 yerel seçimlerinde ABD, algoritmanın tekeli elinde tutan ABD'li şirket üzerinden dinci faşizme ufak bir dersi verme

ihtiyacı duymuştu. RTE ile hiç anlaşılmayan Biden yönetimi, sonuçları dinci faşizm lehine çevirerek algoritmayı kapatmış, CHP'nin birinci parti çıkmasının önünü açmıştı. Bu bir uyarıydı çünkü pek çok anlaşmazlığın yanı sıra RTE 2023 öncesi emperyalist efendilerle vardığı uzlaşmaya, "Saray senin, meclis muhalefetin" anlaşmasına uymamıştı.

Demek ki (çok söyledik, tekrar olacak) Beyaz Saray'da aranan meşruiyet, baklayı ıslatmadan tüküren Trump'ın sözlerindeymiş. Hileli seçim üstadı olmak. Demek ki meşruiyet seçim meydanlarından değil, ABD'li Oracle tekelinin elindeki algoritmalarından geçiyormuş. RTE bu görüşmeden gayet memnun ayrıldığına göre, aradığı meşruiyet onun hizmetine açılmış. Bir tükürük gibi haliya yapışan o iki sözcük, bizdeki parlamenter budalaların suratını bulur mu, işte o tartışmalı. Şimdiden, bu sözleri görmezden gelip, "yarabbi şükür!" deme yolunu seçmişler.

Tekelci egemenlik altında, faşist bir politik düzende meşruiyet ne sandıktan doğar ne de halkta rıza üretme kapasitesinden. Emperyalist efendilerin desteğini aldın mı, hileli zarlarla güvenceli kapıyı almak işten bile değildir. İşbirlikçi tekeller, efendilerinin yolundan ilerler, başka şansları yok, ne kadar hoşnutsuz olsalar, "sistem çöktü" manifestoları yayınlasalar bile, mevcut iktidara hileli seçimde zaferi getirecek gerekli araçları sunarlar: Tekelci bir basın ve tüm bürokrasiyi hizaya sokacak para ve özel ilişkiler sistemi. Bu haliyle seçim artık sonucu belirsiz bir kumar değil, ama iktidarın bir gövde gösterisidir. Rıza göstermeyi susturacak bir gövde gösterisi. İşte tam bu nok-

tada, Trump ve ona bel bağlayanları geleceğin tarih sayfalarına "evlere şenlik ahmaklar" diye geçmelerini sağlayan yanılgı ortaya çıkar.

Çünkü, bu topraklarda emekçi yığınlar şu an bir isyan dalgasının ortasında sırasını bekleyen köpüklü dalgalar gibi bir kabarıp bir durulu-yorsa, iktidarla hesaplaşmayı artık sandığa havale etme niyetinde olmadıkları içindir.

-II-

Tek tek kişilerin niyetlerini anlamak bile bu kadar zorken, milyonların niyetleri nasıl doğru tespit edilebilir? Acaba, iktidarla hesaplaşmayı sandığa bırakmayan kendi niyet ve beklentilerini milyonlara mal ederek bir hata mı işliyoruz? Hayır. **Emekçi milyonlar, niyet ve kanaatlerini çoğu kez konuşarak değil, yöneldikleri hareketlerle açığa vururlar.** Milyonlar eylemleri ile konuşur. Eğer kalabalıklar bir seçim kampanyası olmadığı, bir seçim dönemi yaşamadığı halde, aşırı sıcakta cehenneme dönen beton meydanlarda inatla toplaşmaya devam ediyorsa, bu onların hesaplaşma arenasının sınırlarını çizdikleri içindir. Bir kalabalık, genel meşruiyet sorununu kafasında zaten çözüme ulaştırdıysa yani çoğunluğun iradesini temsil ettiklerini düşünüyorsa, işte o zaman, olağanüstü sıcak ne ki, olağanüstü baskı altındayken bile kendisini ateşlere atabilir, böylesi bir sabır, inat ve kararlılık sergileyebilir. Yok, eğer bu kalabalık nihai hesaplaşmanın nasılsa sandıkta yaşanacağına ve yine nasılsa -hazır çoğunluğun iradesini temsil etme kanaatine ulaşmışken- o sandıktan zafer çıkacağına dair ufak da olsa bir beklenti taşıyorsa,

böyle bir kalabalık çoktan evlerine kapanıp ekonomik krizle boğuşmaya tüm enerjisini verir ve sabırla seçim zamanını beklerdi. Devrimci proleterler, kitlelerin dile gelmeyen fakat sadece hareketleriyle açığa çıkabilen niyet ve kanaatlerini okumayı öğrenemezse, kitlelere öncülük edemeyecektir.

Eylemci kalabalıkların durumu bu. Peki ya CHP? Çok değil birkaç hafta önce emperyalist efendilere Financial Times aracılığıyla "hayatı durduracak eylemler" için niyetlerini belirtmiş ve onay beklemişti bu parti. Cevap Trump'tan geldi. CHP için geriye umutsuz bir çırpınış seçeneği kaldı. Evrensel gazetesine verdiği röportajda Özel, "1000 günlük seçim kampanyası içindeyiz" diyor. Bu tutumun varacağı yer açık: Özel, bin gün sonra ya da erken bir seçimde yenilgiyi şimdiden kabul ediyor. Elbette bunu emperyalist efendilere duyuruyor. Aksine, toplanan kalabalıklara dinci faşist iktidarı yerinden etme sözü veriyor. Çünkü şimdiden sonra o kalabalıklara daha fazla muhtaç.

Eğer kalabalıklar bir seçim kampanyası olmadığı, bir seçim dönemi yaşamadığı halde, aşırı sıcakta cehenneme dönen beton meydanlarda inatla toplaşmaya devam ediyorsa, bu onların hesaplaşma arenasının sınırlarını çizdikleri içindir.

Bırakalım tekелci dünyanın bu utanç abideleri, düğün mü yoksa cenaze mi olduğu anlaşılmayan ziyafet sofralarına gönül eğlendirsinler. Tarihin henüz yazılmamış devrim sayfalarına "budalalığın doğurduğu şans unsuru" olarak girecekler.

Dinci faşizmin CHP'ye toptan el koymasının önündeki tek engel o kalabalıklar.

Oysa **milyonların acil, ertelenemez isteği, dinci faşizmden kurtulmaktır**, CHP'nin varoluş sorunlarıyla o kadar ilgilenmediklerini göstermişlerdi. Son durum yani CHP'nin hileli seçim sonuçlarını şimdiden kabul ederken, kalabalıkları kendi varoluşu için kullanma niyeti, toplanmalarda kendini giderek hissettirmeye başlayan sabırsızlığı patlatacak cinsten. Milyonlar halen daha o sabır duvarını geçmiyorsa, bunun nedeni CHP'nin iktidar değişimine ilişkin vaatleriydi. Ve şimdi vaat yok.

Milyondan fazla insanın katıldığı Tandoğan buluşması, sabırsız ruh halinin hiç beklenmedik bir anda nasıl taşkın noktalara savrulabileceğine dair, kolayca gözden kaçabilecek denli küçük ama mutlaka ciddiye alınması gereken bir işaret fişegi çıktı. (Bir reformist bu tür işaretleri, devrimin zaferini yüzde yüz garanti ediyorsa ciddiye alır. Oysa bir devrimci, bunun yüzde biri için bile her şeyini feda etmeye hazır insandır.) Neydi o işaret? Eylemciler, miting bittiği halde dağılmayı reddettiler. Ne de olsa Saray 4 km, Meclis ise 3 km uzaktaydı. Akla şeytanı düşürecek bir konum ve muazzam bir kalabalık. Kuşkusuz, orada toplanmak için yola düşerken, katılımcıların dağılmayıp başka adreslere yönelmek gibi bir fikirleri yoktu. Ama muazzam kalabalığın gücü, öfkesinden gelen enerjisi, bu işi hemen oracıkta, nihayete vardırıma fikrini doğuruverdi. Henüz bir kararlılık yoktu bu fikirde, çünkü o kararı baştan alarak gelmemişlerdi alana, oracıkta oluşmuştu. Sloganlara yansımamış, hançerelere yer etmemiş, henüz ilan edilmemişti. Bu haliyle fikir hafifti, adeta kütsesizdi. Sadece bir anda doğan bir umut, bir olasılık, bulut misali kaplamıştı zihinleri. Baş-

tan ilan edilmediği için, güvencesiz bir bağ oluşturuyordu kalabalıklarda. Bu yüzden o bulutu, neredeyse kütsesiz o fikri dağıtmak, Özel için fazla zor olmadı.

Ama bir kitle devrimi hep böyle gelmez mi? Önce neredeyse kütsesiz, hafif bir bulut gibi, bir hayalet umut gibi... **İlk adımda zihinlere sokulur, bir sonraki adımda yüreklerle bir virüs gibi yayılır.** O virüse bir kez kapılanların olaylara bakışı bir anda değişir, kulaklar radar misali izlemeye başlar. Burunlar daha derindeki ama daha keskin kokular ile gelip geçici uçuk kokuları birbirinden ayırt etme yeteneği kazanır. Bu virüs bir kez kafalardan yüreklerle doğru yol almaya görsün, geri kalan her tür zırvalığa kapılarını kapatır: "Bir vekilimiz, muhtarımız, belediyemiz olsa, fena mı olur?" zavallılığını; "önce azıcık bir nefes alanı açalım" iradesizliğini; koca meydan savaşı orta yerde dururken "mevzileri koruyalım" çapsizliğini, "nesnel durum iyi ama öncü yok" sözleriyle maskelenen kitle güvensizliğini...

Bir kez yayıldı mı o virüs, bir sonraki ya da daha sonraki ama illaki bir toplanışta, kafalara en başta yerleşip yürekte kararlılık kazanmış bir fikir olarak taşınacaktır alanlara. Ve bu ara dönemde bu fikir bir bulut, bir hayalet umut olmaktan çıkacağı şiarları ve o şiarı taşıyacak özneleri arayıp duracaktır. Küçük ama ciddi ilk işaretini vermiş fikir, zaptedilemez bir ejderha biçiminde yek vücut hale gelmenin yollarını yoklamaya başlamıştır. İstanbul'un en gerici semtlerinden birinde, Eyüp'te, Deniz'in adı her geçtiğinde kopan alkış fırtınası, eylemleriyle konuşan kitlelerin arayışına kanıttır.

19 Mart'tan bu yana geçen sürede eylemci milyonlar, şimdi ulaştıkları bu kavşağa kadar olan mesafeyi neredeyse yalnız katettiler. Gerici

tekelci partinin kürsü konuşmaları, kitleler, o mesafeyi katetmesinin amacındaydı. Proleter öncünün sözleri ise onlara doğrudan ulaşmadı; şurada burada duydular, sahiplendiler ve beklendiği üzere bu sözleri, çıkış kaynağından bağımsızlaştırıp anonimleştirdiler. Dolaylı etki de önemlidir ama kitlelerin yalnızlığını değiştirmez. Yine de eylemciler sabrın mermer sütunlarını çatlatan o virüsle, Tandoğan'dan beri yüz yüze. Bir devrim, henüz potansiyel bir hakikat seviyesi olan zorunluluktan, kinetik güç seviyesini temsil eden kaçınılmazlığa varmışsa, bunun en kesin kanıtı, eylemci kitlelerin tüm engebelere rağmen katettiği bu yoldur.

O yolu yürümeye yazgılıydılar ne de olsa. Çünkü hepsi "Bundan daha kötü ne olabilir?" noktasındalar. Bir uçta açlığa terk edilen emekliler, diğer yanda okula aç giden çocuklar. Bir yanda emekçi sınıfın vefasını, saygısını, birikimini, geçmişe dair ne varsa onu temsil eden bir nesil; diğer yanda sınıfın fedakarlığını sevecenliğini, umudunu, geleceğe dair ne varsa onu temsil eden bir başka nesil. Ve milyonlar, yatağa aç giren yaşlılar ile okula aç giden çocukları arasında çırpınıp duruyor. Her sınıf, geçmişini ve geleceğini öz varlık koşulları olarak görür. O **koşullar cehennemi bir ızdıraba boğulmuşsa, işte o zaman o sınıfın kafasına devrim virüsünün tesadüfen, öylesine uğramış olabileceğine ancak ahmaklar inanır.**

Öyleyse bırakalım ölümler, ölümlerini ağırlasın. Karikatür bile olamayan silik çizgili kişilikler, kuma hissi uyandıran kibir gösterilerine pişmiş kelle gibi sıırınsın. Bırakalım tekelci dünyanın bu utanç abideleri, düğün mü yoksa cenaze mi olduğu anlaşılmayan ziyafet sofralarına gönül eğlendirsinler. Tarihin henüz yazılmamış devrim sayfalarına "budalalığın doğurduğu şans unsuru" olarak girecekler. Çünkü o **kelleyi uçuracak giyotin, kibrin ve acziyetin bileği taşında keskinleşiyor.**

Korumak İstedikleri Düzenleridir

Son ATK raporu, vajinasının iç bölgesinde ve göğüs bölgelerinde 2 farklı erkeğe ait DNA izine rastlandığını söylüyor. İlk raporda vajina bölgesinde herhangi bir DNA örneği bulunmadığı söylenirken 1 yılın ardından gelen ikinci raporda DNA örneğine rastlandığını yazıyor. Yalnızca suda kalma süresine dair teknik bilgilerin eklendiği dosyada Rojin'in üzerinden çıkan DNA örneklerinin kimlere ait olduğu hala açıklanmadı.

Deliller bu denli ortadayken dosyaya kısıtlama getirildi, yetmedi katiller açıklansın diyerek Rojin için eylem yapan kadınlar engellendi. Rojin Kabaiş, 1 yılı aşkın süredir "kadınlar intihar etmiyor, yüksekte düşmüyor; öldürülüyorlar" diyerek akıbetini sormaktan vazgeçmeyen kadınların mücadelesinde büyürken, her gün en az 2 kadının katledildiği bu topraklarda kadın düşmanı devlet, bir kez daha genç bir kadının ölümünün üstünü kapatmaya çalıştı.

Rojin Kabaiş'in katledilmesi ve sonrası yaşanan yargı(la)ma süreci bir kez daha iktidarın korumak istediğinin kadınlar değil, katilleri yaratan düzenleri olduğu gözler önüne serildi.

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi öğrencisi Rojin Kabaiş, 27 eylül 2024'te kaldığı yurttan çıktıktan sonra kaybolmuştu. 18 gün sonra 15 Ekimde cansız bedeni Mollakasım Köyü'ne bağlı Van Gölü kıyısında bulundu.

Rojin'in şüpheli bir şekilde kaybolduğu ilk günlerden itibaren emniyet ve Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörlüğü durumu bir "intihar" olarak yaymaya çalıştı. Adli Tıp Kurumu'nun ilk raporunda bilgiler eksik verildi, cinsel saldırı ve dış travma bulgusu yok denildi. Ölümüne dair

önemli sorular yanıtsız bırakıldı.

1 yıldır emniyetinden rektörüne, yargısına kadar bilcümle kurum olayın "intihar" olduğuna toplumu ikna etmeye çalışsa da kadınlar gerçeği ortaya çıkarmak için sokak sokak sormaya devam ettiler. Rojin'in şüpheli ölümünün açığa çıkarılması için verilen ısrarlı mücadele, 1 yılın sonunda 10 Ekim tarihli ATK ek raporunun dosyaya sunulmasıyla ilk raporda verilmeyen bilgilerle Rojin'in ölümünün üstünü örtmek için nasıl bir çaba içine girildiğini gösteriyor.

Mücadeleyi Büyütüyoruz

Devrimci Öğrenci Birliği LGBTİ+ yasasına karşı sosyal medya hesaplarından bir açıklama gerçekleştirdi. "Faşist devletin, toplumsal devrimin yükselişini bastırmak için çıkardığı LGBT yasasını kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz!" denilen açıklamada faşist iktidarın, yıkılan korku duvarlarını tekrar inşaa etmek için devlet terörünü LGBT+lar üzerinde kullanmayı hedeflediği vurgulandı.

"'Biyolojik cinsiyet' ve 'ahlak' dayatmaları ile LGBT+ bireyleri ve sınırları aşan mücadelelerini zindanlara hapsetmek istiyor. Devletin varlığını güçlendiren o 'kutsal aile' kavramıyla bu yılı aile yılı ilan ettiği de homofobiye körüklemenin, LGBT+ları toplum içinde kriminalize edebilmenin yollarındandı. Ama dünden bugüne sivil-faşist çeteler eliyle yapılan katliamlar ile, medya ve eğitim yolu ile homofobinin örgütlendirilmesine rağmen LGBT+lar mücadele ile kendini var etti. Her bir hak için yüzer kez öldü. Gezi ayaklanmasında, Boğaziçi direnişinde ve tüm toplumsal mücadele alanları içinde kendini baskı ve tutuklama altında kabul ettirdi." denildi.

Devlet terörünün toplum üzerindeki gücünü kaybettiği belirtilerek "Devrim zamanının geldiği bu topraklarda, faşizmin zindanları, tutuklamaları ve baskıları toplumsal devrimin büyümesini engelleyemiyor. Ve faşizm toplum üzerinde kaybettiği baskı ve korku duvarlarını tekrar inşaa etmek için şiddette sınır tanımıyor. Bu hedefle LGBT+lara yönelik sınırsız bir baskı politikası ile toplumun tüm kesimlerini yıldırmaya çalışıyor. LGBT+lara yönelik baskıyı hukuki yollarla meşrulaştırmaya çalışıyor.

Faşizm bu amacına ulaşmadan yıkılacak!" denildi.

Açıklamada ayrıca LGBT+ özgürlük mücadelesinin toplumsal bir mücadele olduğu vurgulandı. LGBT+lara ve aynı zamanda ezilen tüm kesimlerin varlığına savaş açan politikalarla karşı bu toprakların devrimci öğrencilerinin birleşik mücadeleyi büyütürken karşılık vereceği söylenerek başta tüm öğrenciler olmak üzere toplumun her kesimi mücadeleye çağırıldı.

